

Nooduitgang
Een juridische thriller

Ook van deze auteur verkrijgbaar in eboekformaat:

In het rood
Blauwe maandag
Groene schijn (binnenkort)

NOOD UITGANG

COLLEEN CROSS

the sky is the limit
DUTCH VENTURE PUBLISHING

Nooduitgang
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright paperbackeditie © 2016 Dutch Venture Publishing
Auteur: Colleen Cross (pseudoniem van Colleen Tompkins)
Oorspronkelijke titel: *Exit strategy*

Omslagontwerp: Deranged Doctor Design
Vertaling: Berry Minkman & Jen Minkman

Eerste druk juli 2016
ISBN 978-94-6318-420-5
NUR 332

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Buenos Aires, Argentinië

Het licht in de slaapkamer ging aan en Clara's wereld ontplofte. Drie mannen met *masques luchadores* stormden de kamer binnen en stonden bij het bed als een stelletje worstelaars in een ring. Ze draaide haar hoofd om en keek naar Vicente, maar ze zag alleen de rug van haar echtgenoot.

Dansgroepen die bij het carnaval hoorden trokken beneden door de straat, maar niemand in Buenos Aires merkte iets van het spektakel dat zich afspeelde in haar slaapkamer. Ze hoorde het geluid van de kleine trommels en de bekkens toen de *murga porteños* de laatste noten ten gehore brachten van de *Despidida*, het afscheidslied.

De dikke kerel van het gemaskerde groepje ging op Vicente af met een honkbalknuppel en liet die met een doffe dreun op zijn benen neerkomen. Clara huiverde toen de matras omhoogsprong door de klap. Vicente gromde maar bleef stil liggen. Allerlei beelden kwamen bij haar op; haar moeder, de vrienden van haar vader, zijn tegenstanders. Al die verdwijningen zouden wel op deze manier zijn begonnen.

Draai je om.

Vicente verstijfde naast haar. Hij bewoog zijn hand naar haar toe en pakte haar vingers onder het laken vast zonder naar haar te kijken. Zij kneep terug terwijl ze haar best deed haar razende gedachten te kalmeren. Hun tot in de puntjes uitgedachte plannen hadden hier geen rekening mee gehouden; dat ze misschien zouden worden gepakt.

Toen draaide de man zich om naar Clara. Hij droeg een opzichtig groen masker met dikke, rode randen om zijn ogen en mond. Zijn ogen priemden in de hare en daagden haar uit. Ze

greep de donkerrode, dunne spreid vast met de hand die vrij was en trok hem naar boven. De stof trilde mee met iedere razende hartslag.

De diamanten. Haar vader wist van het plan...

‘Hoeveel wil je? Ik betaal wat je maar vraagt.’ Ze kon alleen maar fluisteren.

Ze hadden hun ontsnapping twee dagen uitgesteld om te wachten op de betaling voor de laatste levering diamanten. Vicente had bezwaar gemaakt en gezegd dat een jaar van voorbereiding niet in een dag ongedaan gemaakt moest worden. Maar Clara wilde elke laatste peso uit haar vader persen, hem ruïneren, hem laten betalen. Ze zou bewijzen dat ze hem te slim af kon zijn, net zoals ze dat de laatste twee jaar had gedaan. Nu stond hun ontsnapping op het spel. Hoe was hij erachter gekomen?

‘Je kunt me niet kopen, Clara.’ Rodriguez deed geen moeite zijn stem te verbergen, te dom of te overmoedig om zich daar zorgen over te maken.

‘Waarom niet? Mijn vader heeft jou toch ook gekocht. Hoeveel wil je?’ Ze sprak rustig, ook al kwam er maagzuur omhoog in haar keel. Haar vader had Rodriguez met opzet gestuurd, omdat hij wist dat ze hem verachtte.

Vicente kneep in haar hand; nu was die nat van het zweet. De twee andere mannen bleven aan het voeteneinde van het bed staan met hun AK47 op hen beiden gericht.

‘Ik heb geen geld.’ Hij trok zijn masker af; het licht boven zijn hoofd deed zijn gouden tand glinsteren. ‘Je kunt nog steeds voor mij kiezen. Ik heb tenminste nog een toekomst.’

Een lange, slanke man met een Wolfmanmasker naast hem lachte en bewoog zijn geweer.

Klootzak. Ze was niet iemand die kon worden uitgehuwelijkt als een soort beloning. En Rodriguez kon wel denken dat hij een van haar vaders vertrouwelingen was, maar zij wist wel beter. Het had net zo goed Rodriguez kunnen zijn die nu in de loop van een geweer keek. Net als in een grote bak met kreeften; vroeg of laat zou ook hij aan de beurt komen.

Vicente ging met een ruk rechtop zitten. ‘Laat haar hier buiten.’

Clara trok Vicente aan zijn arm. Zelfs zij wist dat je Rodriguez niet kwaad moest maken. Niet voor niets stond hij bekend als 'de beul'.

'Houd je bek.' Rodriguez duwde Vicente terug op het bed met de kolf van het geweer.

'Bel mijn vader. Dit is een misverstand.' Ze kon een verklaring geven voor de diamanten en hem ervan overtuigen dat er nog hogere winsten te behalen waren. Haar idee om wapens en munitie te gaan verkopen in ruil voor bloeddiamanten had de organisatie heel veel winst opgeleverd, maar voor haar had er geen bedankje afgekund. Dus hadden Clara en Vicente zichzelf een deel van de winst toebedeeld. Daar hadden ze recht op.

'Te laat. Hij is het land uit. Er is geen contact mogelijk.'

'Je liegt. Bel hem, Rodriguez. Ik wil dat je hem nu direct belt.'

Rodriguez was maar weinig meer dan een omhooggevallen schurk die promotie had gemaakt in de organisatie van haar vader omdat hij bereid was alles te doen. Ook mensen vermoorden; wie dan ook. Hoe kon hij weten dat haar vader van plan was geweest de dagelijkse leiding van het kartel aan Vicente over te dragen? Of dat had hij in ieder geval gezegd. Nog maar een paar uur geleden hadden ze met hem gedineerd in Resto, haar lievelingsrestaurant. Had haar vader zijn schurken middels een telefoontje op hen afgestuurd terwijl ze nog zaten te eten? Nee; waarschijnlijk had hij het diner en de afrekening daarna al dagen eerder had bedacht en had hij gewacht op het ultieme moment van wraak. Hij zou wel hebben genoten van de ironie van de situatie.

'Ik luister niet naar opdrachten van een verwend nest als jij.'

'Bel hem nu meteen op!' Clara vergat even dat ze naakt was onder de lakens en ging bijna rechtop zitten.

'Nee. Het is tijd dat ik eens krijg wat ik wil.' Rodriguez kwam langzaam naar haar kant van het bed toe. Wolfman en een andere man met een El Diablo-masker bleven bij de muur staan, nog steeds met hun geweren gericht op de hoofden van hun slachtoffers. Vicente bewoog op de matras naast haar en kneep onder de lakens in haar hand.

Clara probeerde het op mildere toon. 'Alsjeblieft – ik moet mijn vader spreken'

'Praat maar fijn met hem op de begrafenis van Vicente.' Rodriguez draaide zich om en liep terug naar de andere mannen. Hij gebaarde naar hen met een korte polsbeweging en verdween in de badkamer. De mannen lieten hun geweer iets zakken en ze keken naar de lakens, eerst de een en toen de ander. Ze begonnen bij haar voeten en bewogen hun blik langzaam naar boven tot hun blik bij haar gezicht was beland. Ze hoefde hen niet aan te kijken om te weten waar ze aan dachten. Ze voelde het.

Clara huiverde en trok aan de sprei. Wolfman lachte en kwam dichterbij. Hij was kennelijk een van de beulen van haar vader, maar ze kende hem niet.

Hij haakte de loop van zijn geweer onder de rand van de sprei en trok eraan. Hij bleef haar de hele tijd aankijken. Clara trilde, maar bewoog niet.

Naast haar verstijfde Vicente.

De doorschijnende gordijnen gingen heen en weer toen een zachte bries de kamer inkwam. De feestvierders waren verdwenen en het was bijna ochtend. Ze kon de zachte geluiden van het verkeer al horen op de Avenida Libertador niet ver hier vandaan, nu de meer plichtsgetrouwe *porteños* aan hun voorspelbare werkdag begonnen. Op dit moment zou ze er heel veel voor over hebben om die vervelende alledaagsheid mee te beleven.

'Ga bij de deur staan,' zei Wolfman tegen El Diablo. Hij gebaarde naar de hal terwijl hij zijn ogen op haar gericht hield.

Toen kwam hij dichterbij terwijl hij nog steeds het geweer op haar gericht hield. Hij rook naar oude sigaren. Hij ging zitten op de rand van het bed zodat hij het open raam blokkeerde. Plotseling voelde de kamer benauwd en claustrofobisch aan.

Rodriguez kwam uit de badkamer en de man stond snel op.

'Niet nu,' zei Rodriguez en stuurde Wolfman terug naar de muur. Hij draaide zich om naar Vicente. 'Sta op, lul.'

Vicente liet haar hand los. Ze voelde dat hij zijn hand omhoog bewoog naar het kussen waaronder zijn wapen lag.

'Stoppen. Draai je om, nu. Steek je handen uit of ik hak ze eraf.' Rodriguez genoot volop van de macht die hij over Vicente had.

Vicente deed wat hem werd gezegd.

‘Sta op. Langzaam.’

Hij lag nog steeds met zijn rug naar haar toe – ze zag zijn ogen niet.

‘Geef me een momentje.’

‘Ik geef je helemaal niets, idioot. Nu opstaan.’

Vicente ging struikelend staan, helemaal naakt. Hij stak zijn armen omhoog ten teken van overgave.

‘De badkamer in. Nu.’ Rodriguez duwde Vicente met de loop van het geweer hard in zijn rug in de richting van de badkamer.

‘Nee!’ Clara pakte haar waterglas van het tafeltje naast het bed en gooide dat naar Rodriguez. Ze miste en het glas spatte tegen de muur uiteen.

Vicente draaide zich om en keek naar haar.

‘*Mi amor, nuestro sueño. Nunca olvides.*’ Hij struikelde toen Rodriguez de kolf van het geweer keihard in zijn rug duwde.

Zijn gezicht stond in haar geest gegrift toen het schieten begon.

Onze droom. Die moet je nooit vergeten.

Nooit.

Haar laatste gedachte werd overstemd door het geluid van geweerschoten.

Toen werd alles zwart voor haar ogen.

2

Vancouver, Canada

Er zijn twee soorten dieven. De eerste soort richt een wapen op je en berooft je; soms vermoorden ze je. Forensisch accountant Kate-rina Carter hield zich echter bezig met de tweede soort. Die droegen geen wapen, uitten geen bedreigingen en vroegen alleen om je vertrouwen. Ze waren er ook erg goed in dat vertrouwen te winnen. Paul Bryant, de Chief Financial Officer van Liberty Diamond Mines, viel duidelijk in die tweede categorie. Hij had van het bedrijf gestolen, en dat op klaarlichte dag en onder het oog van iedereen.

‘Verdomme! Ik had altijd al een slecht gevoel bij Bryant. Maar vijf miljard dollar? Dat kan niet.’

Susan Sullivan, de directeur van Liberty Diamond Mines, zat op de rand van Bryants bureau en keek neer op Kat vanaf waar ze zat. Ze droeg chocoladebruine Prada-schoenen en had een vijandige blik in haar ogen.

Kat trok haar rokje wat naar beneden en probeerde zo een ladder van minstens twintig centimeter in haar panty te verbergen. Haar tenen zochten onder het bureau naar haar Jimmy Choos, die een halve maat te klein waren, en ze wilde dat ze in plaats daarvan platte schoenen had gedragen.

‘Hierin is alles te vinden.’ Kat trok de documenten over de lening uit de map. Waarom had Susan een klein bureautje als dat van haar ingehuurd in plaats van een grotere firma? Haar belangrijkste zaak tot nu toe, een fraudezaak van een half miljoen dollar bij een bingoloterij, stelde niets voor als je keek naar de omvang van Liberty. Meestal zocht ze naar verzwegen bezittingen bij vechtscheidingen of hielp ze verzekeringsmaatschappijen om te voorkomen dat ze bij fraudeclaims moesten uitbetalen. Zelfs dat

werk was opgedroogd door de economische crisis. Ze was er niet eens zeker van dat haar rekenmachine genoeg nullen had om de berekeningen bij deze zaak uit te voeren.

Kat leunde achterover in de stoel van Paul Bryant en ging met haar vingertoppen langs de zacht kalfslederen armleuning. Ze moest rustig blijven en tegelijkertijd een veilige afstand bewaren van Susan. Ze was vanochtend vroeg naar Liberty toegekomen na een paniekerig telefoontje van Susan. Nu was het na vijven op een regenachtige vrijdagmiddag. Ze hadden al een uur lang hetzelfde gesprek van vijf minuten gevoerd en de directeur van Liberty verkeerde nog steeds in de ontkenningfase.

‘Liberty beschikt niet eens over zoveel geld. Hoe kon hij überhaupt zoveel stelen?’ Susan prikte met haar vulpen in de onderlegger op het bureau en brak per ongeluk de punt.

Kat schoof achteruit toen de met diamant versierde pen een scheur maakte in het vilt en de inkt over het hele bureau terechtkwam. De druppels vlogen rakelings langs de bewijzen van overboeking en de leningscontracten; het enige bewijsmateriaal dat het bedrog van Bryant aantoonde. Ze haalde ze weg uit de vuurlinie.

‘Hiermee.’ Kat hield de papieren omhoog en keek naar haar simpele fine liner. Ze was blij dat zij een minder dure smaak qua pennen had. ‘Cash, opgenomen uit de lening.’

Hoe had het twee hele dagen kunnen duren voordat een gigantische fraude van dit soort proporties was ontdekt? Het was alsof een kunstdiefstal in het Louvre op klaarlichte dag over het hoofd was gezien. Van Susan hoefde ze geen eerlijk antwoord te verwachten. Op zichzelf gerichte CEO’s zoals Susan dachten vooral aan zichzelf en legden de schuld altijd bij iemand anders.

Niemand had ook maar een ogenblik gedacht dat het echt waar was. Tenslotte kwamen de debet- en creditbedragen samen op nul uit, en Liberty was niet groot genoeg om met een enkele transactie in miljarden dollars te handelen. De accountant die de fraude ontdekte, wilde eerst Bryant ervan op de hoogte stellen... Bryant die afwezig was vanwege een “zakenreis”. Toen de hoogste financiële baas niet terugkwam, werd het pijnlijk duidelijk waarom.

‘Welke lening? Dat moet een vergissing zijn.’

Paul Bryant had Liberty helemaal uitgemolken door middel van *subprime*-kredieten, het bedrijfsequivalent van leningen die je aangaat in afwachting van de uitbetaling van je salaris. Toen was hij verdwenen, samen met het geld. Kat had minder dan een uur geleden in het bureau van Bryant drie verkreukelde kopieën gevonden van overboekingen.

‘Kijk.’ Kat wees naar wat er onderaan het contract stond. ‘Jij en Bryant hebben allebei de contracten voor de lening getekend.’

‘Geef hier.’

Susan griste de papieren uit Kats hand en verblindde haar daarbij met een monsterlijk grote diamanten ring, die schitterde in de halogeenvverlichting van het kantoor. De diamant was er een van minstens drie karaat, waarschijnlijk afkomstig uit een van de mijnen van Liberty.

‘Dat is natuurlijk een vervalste handtekening. Denk je echt dat ik je zou hebben gebeld als ik er zelf bij betrokken was?’

‘Nee, dat lijkt me niet.’ Kat hield haar stem neutraal. ‘Ik moet alleen nagaan of je—’

‘Katerina, iedere seconde die wij besteden aan het bespreken van details geeft Paul Bryant meer tijd om weg te komen.’

Susan stond op en gooide haar pen als een speer in de richting van de prullenbak. Het ding haalde het net niet en Kat moest zich inhouden om niet op te staan en hem mee te pakken. Die met diamanten ingelegde pen was zo’n tweeduizend dollar waard en zou ongeveer het minimumbedrag dekken dat ze moest afbetalen op haar creditcards.

Kat gooide het over een andere boeg. ‘Wanneer heb je Bryant voor het laatst gezien?’

Susan liep naar het raam en bleef met haar rug naar Kat staan.

‘Vorige week, misschien? Ik weet het niet meer.’ Susan draaide zich om, keek Kat aan en sloeg haar armen over elkaar. ‘Ik snap niet wat dat ermee te maken heeft.’

Kats mobieltje trilde. Ze keek op het schermpje en liet het gesprek overgaan op voicemail. Haar huisbaas belde alweer over de achterstallige huur.

'Teder detail kan helpen, en je hebt twee jaar lang iedere dag met hem samengewerkt. Is je niets verdachts opgevallen?'

'Als dat zo was, zouden we dan dit gesprek hebben?' Susan liet haar armen van elkaar glijden en keek naar haar handen. 'Ik had nooit gedacht dat hij het bedrijf zo te gronde zou richten.'

'Is hij ergens aan verslaafd? Gokken, drugs? Geldproblemen?'

'Hoe kan ik dat in godsnaam weten?'

Naarmate Susan meer opgewonden raakte, dacht Kat dat ze een licht accent bespeurde, hoewel ze het niet goed kon plaatsen. 'Koesterde hij ergens een wrok over? Wilde hij promotie en kreeg hij die niet of zo iets?'

'Nee. En door jouw psychoanalyse komt het geld ook niet terug.'

De meeste witteboordencriminelen moesten de een of andere behoefte bevredigen: een verslaving of hun ego. Maar volgens Susan had Bryant dus geen problemen.

'Waarschijnlijk kan ik binnen een paar dagen achterhalen waar het geld is.' Het geld echt terugkrijgen was iets heel anders, maar ze kon het zich niet veroorloven nog meer tijd te verdoen met dit gebekvecht met Susan. 'Heeft de politie bepaalde aanwijzingen?'

'Die zijn er niet bij betrokken. Ik heb in plaats daarvan jou ingehuurd.'

Kats mond viel open van verbazing. 'Je hebt hem niet als vermist opgegeven?'

'Absoluut niet. Als dit bekend wordt, dan gaat de prijs van ons aandeel hard onderuit.'

'Maar Liberty is een beursgenoteerd bedrijf – je moet in ieder geval een persbericht uitgeven voordat de beurzen maandag weer opengaan. Zo is de wet. En ik spoor geld op en geen mensen. Zelfs als het geldspoor zijn richting op wijst, is dat een zaak voor de politie. Ik kan niet—'

Susan veegde een onzichtbaar pluisje van haar wollen rok. 'Oh, "kan niet" komt niet voor in mijn woordenboek. Ik betaal je de volle mep. Wil je deze zaak, ja of nee?'

En zonder te wachten op Kats antwoord liep Susan het kantoor uit.

3

Met een klap sloeg Kat haar opschrijfboekje dicht, woedend op Susan omdat die haar hierin op slinkse wijze had betrokken en de misdaad niet bij de politie had aangegeven. Logisch dat Susan haar had ingehuurd in plaats van een van de *Big Four* accountancybedrijven. Die zouden niet het risico willen nemen om reputatieschade op te lopen door te werken voor iemand die op flagrante wijze het effectenrecht aan haar laars lapte. Dacht Susan nu echt dat zij haar reputatie wél op het spel wilde zetten?

Ze schoof de papieren in haar tas. De tas, een echte Her-mes, was een lichtzinnige aankoop geweest, van voor het moment dat ze vorig jaar haar bureau had moeten inkrimpen. Een herinnering aan betere dagen voordat de financiële crisis toesloeg. Ze vroeg zich net af wat de tas nu zou opbrengen op eBay, toen haar nagel achter de rits bleef haken en afscheurde. Toen ze op het bureau zocht naar een schaar om haar nagel bij te knippen, zag ze de foto.

Een groep bestaande uit een aantal mannen en een vrouw stond voor een prefab hut. Er lagen nog sneeuwresten op de grond. De omgeving was kaal behalve dat er een paar lage dennen stonden. Op het gebouw stond met vervaagde letters *Liberty Diamond Mines – Mystic Lake*.

Kat keek aandachtig naar de foto. Ze herkende Nick Racine, de voorzitter van de Raad van Bestuur, uit het jaarverslag van Liberty Diamond Mines. Hij stond in het midden van de foto, grijnzend, met een blauw lint in zijn ene hand en een schaar in de andere. Op het lint stond met goudkleurige letters *Mystic Lake – Heropening*.

Rechts van hem stond Susan en naast haar Paul Bryant, die boven haar uittorende. Ze stonden zo dicht bij elkaar dat ze elkaar

bijna aanraakten. Twee zwaargebouwde mannen maakten de groep compleet. Ze droegen allemaal een spijkerbroek en een jack van Gore-Tex. Ze hadden een dun laagje sneeuw op hun schouders.

‘Waar kijkt u naar?’

Kat sloeg haar blik op en zag een veel te dikke, kalende man in de deuropening. Ze keek weer naar de foto en zette hem terug op het bureau. Dezelfde man stond ook bij de groep op de foto.

‘Mystic Lake. U staat op de foto.’

‘Alex Braithwaite – ik ben aandeelhouder.’

De woorden kwamen uit zijn mond in korte, ratelende ademstoten, terwijl hij naar binnen schuifelde en Kat de hand schudde. Toen liet hij zich neervallen in de stoel tegenover haar, waarbij zijn bovenlichaam zich over de armleuningen drapeerde.

Volgens het aandeelhoudersbestand van Liberty bezat het trustfonds van de familie Braithwaite ongeveer een derde van de aandelen Liberty. Opgeteld bij de aandelen van Nick Racine, de andere meerderheidsaandeelhouder, waren dat zo veel aandelen dat die twee het voor het zeggen hadden in het bedrijf.

Toen hij de foto oppakte, merkte Kat op dat zijn nagels afgekloven waren.

‘O, ja. Twee nieuwe kimberlietpijpen in een mijn die we op het punt stonden te sluiten. Sindsdien zijn de groeicijfers fantastisch geweest.’ Hij zuchtte. ‘Nu heeft Bryant alles in de war geschopt.’

Hij zette het fotolijstje terug op het bureau en leunde achterover in zijn stoel. ‘Heb je al aanwijzingen?’

‘Nog niets definitiefs. Tot nu toe heb ik kunnen achterhalen dat het geld terecht is gekomen op drie rekeningen op Bermuda en de Kaaimeaneilanden. Maar het is behoorlijk lastig de sluier van geheimhouding in belastingparadijzen op te lichten.’

Niet dat het er iets toe deed. Ze ging stoppen met deze zaak. Dat moest ze alleen nog aan Susan vertellen.

Braithwaite leunde voorover en fluisterde: ‘Kijk goed uit met wie je hier praat. Er zijn mensen die niet willen dat je het geld vindt.’

‘Wie bijvoorbeeld?’

‘Wie denk je?’

Braithwaite trok zijn wenkbrauwen op terwijl haar aankeek. Toen deed hij de knopen dicht van zijn gekreukte jasje en stond op.

‘Ik wil niemand beschuldigen zonder dat ik bewijzen heb. Als je meer te weten bent gekomen, kom dan maar naar me toe.’

Waarom was iedereen hier zo verschrikkelijk geheimzinnig? Kat voelde een golf van irritatie door zich heengaan en merkte toen dat haar mobieltje trilde. Ze liet het bijna vallen toen ze het uit de houder haalde om er stiekem op te kijken. De e-mail van Jace was niet langer dan drie woorden.

We hebben het!

Het lage bod van Jace en Kat op een vervallen Victoriaans huis op de lijst van huizen die door de gemeente werden verkocht wegens betalingsachterstand was hoog genoeg geweest. Ze hadden impulsief gehandeld en ze wisten heel goed dat hun kans van slagen klein was, zelfs in deze tijden van recessie. Mensen slaagden er altijd in om de belasting op hun huis nog net op tijd te betalen, vooral als ze anders hun huis kwijtraakten. Maar het bod was dus geaccepteerd. Het ging zeker nog slechter met de economie dan ze al dacht.

Kat voelde haar maag ineenkrimpen. Waar moest ze haar deel van het geld vandaan halen? Het salaris dat Liberty haar betaalde, zou ze gebruiken om de achterstallige huur voor haar kantoor te betalen, waar ze stiekem woonde nadat ze een maand geleden uit noodzaak haar flat had opgezegd.

Maar nu niet meer, dus.

Nu moest ze ook de lasten voor dit nieuwe huis nog zien te betalen.

Een huis kopen met een ex-vriendje was nog niet eens het vreemdste wat ze ooit had gedaan. Bovendien waren ze in de laatste twee jaar beter bevriend geraakt dan toen ze nog samenwoonden en een stel waren geweest. Het huis was alleen een investering, vertelde ze zichzelf. Het zou een paar maanden kosten om het op te knappen en het daarna met winst te verkopen. Op de een of andere manier zou ze het geld wel bij elkaar krijgen. Ze typte een bericht terug.

Wanneer moeten we betalen?

Morgenmiddag om 2 uur. Ik heb alles geregeld.

Onmogelijk.

Ze toetste zijn nummer in, in de hoop dat het nog niet te laat was. Er zat niets anders op – ze moest hem vertellen dat ze helemaal blut was.

Hij nam direct op.

‘Wat dat huis betreft, ik kan het geld niet--’

‘Je laat me zitten, hè?’

‘Jace, ik wil dat huis echt. Ik heb nu gewoon het geld niet.’

‘Kat. Doe me dit niet aan. Kom hier naar toe en we praten erover.’

‘Dat kan niet – ik ben bezig.’ Over een uur zou ze alle tijd in de wereld hebben.

‘Ben je bezig met een zaak?’

‘Zo’n beetje. Maar ik ga ermee stoppen.’ Ze vertelde Jace over Liberty, Susan en Bryant.

‘Stoppen? Ben je gek? Je stopt altijd als het moeilijk wordt.’

Ze kon daar niet echt iets tegenin brengen.

‘Dit is anders – het is onethisch.’

‘Breek je zelf de wet dan?’

‘Nee, dat niet—maar als ik me inlaat met iemand die wel de wet breekt, maakt me dat even schuldig.’

‘En hoe zit het dan met advocaten die hun cliënten verdedigen? Zelfs schuldige mensen verdienen een verdediging. Susan heeft je ingehuurd om het geld terug te krijgen, toch? Je helpt de aandeelhouders. Het is niet jouw schuld dat ze de misdaad niet aangeeft.’

Jace had een punt. Kat hing op.

Ze wist waarom Susan geen persbericht wilde laten uitgaan, ook al was zij het daar niet mee eens. Binnen een dag zou het aandeel zijn waarde verliezen en dan zouden de aandelenopties van Susan en het management van Liberty ook hun waarde verliezen. De prijs van het aandeel was voor de meeste topbestuurders - en daar hoorde Susan ook bij - het enige waar ze voor zichzelf waarde aan hechtten.

Maar hadden ze haar wel echt alles verteld? Haar intuïtie zei haar dat de kans dat de officiële versie waar was net zo groot was als de kans dat Pasen en Pinksteren op één dag zouden vallen.

4

Toen haar mobieltje overging, schrok Kat wakker uit haar mijmeringen.

‘Kat, ik heb de sleutels. Ik ben nu in het huis. Kom je hier naartoe of niet?’

Niemand kon van Jace zeggen dat hij dingen niet snel deed. Net als een jachthond die een spoor rook, kon niets hem tegenhouden als hij een doel voor ogen had. Voor een freelance journalist betekende dat vaak het verschil tussen een primeur of helemaal geen verhaal.

Kat haalde diep adem. Ze kon het net zo goed vragen.

‘Wat was de uiteindelijke prijs?’

‘Tachtigduizend. Een beetje doorwerken en we kunnen dit huisje voor vijf keer dat bedrag verkopen.’

Kat liet haar schouders hangen. Het was natuurlijk een koopje, maar hoe kwam ze aan veertigduizend dollar?

‘Jace, ik moet je iets vertellen.’ Ze kon niet eens een fractie van dat bedrag ophoesten voor de minimumaflossing op haar creditcards.

‘Vertel me dat maar als je hier bent. Je moet dit huis zien. Herinner je nog die *bed and breakfast* op Salt Spring Island, die met die erkers? De grote slaapkamer heeft net zo’n oude vensterbank bij het raam.’

Hun eerste weekend weg samen. Ze waren alleen om te eten van hun kamer af gekomen, verder niet of nauwelijks. Er was in twee jaar heel veel veranderd. Kon ze echt een huis doorverkopen met haar ex-vriendje?

‘Dat is nog niet alles. We hebben niet alleen het huis gekocht. We hebben ook alle meubels erbij gekregen. De mevrouw die eigenaar was van het huis is kennelijk verdwenen zonder een spoor na

te laten. Niemand heeft iets weggehaald sinds de gemeente het te koop heeft gezet.'

'Verdwenen? Had ze geen familie?'

Er kwam geen antwoord.

'Jace? Ben je er nog?'

'Oh!'

'Wat is er?' Kat hoorde lawaai, en daarna dat het mobieltje aan de andere kant van de lijn op de grond viel. 'Jace? Wat was dat voor een lawaai?'

'Dat was – au! Er moet iets aan de traptreden worden gedaan. In ieder geval aan die treden die nog heel zijn.'

'Is alles goed met je?'

'Ja. Alleen mijn enkel verzwikt. Ik zie ook zo weinig zonder licht. Wanneer kan je hier zijn?'

Kat keek op haar horloge. Nadat ze de ID-kaart en de wachtwoorden van Bryant ongeldig had gemaakt, had ze al zijn computerbestanden gescand en alle papieren in zijn kantoor. In de tien uur dat ze bezig was, had ze niets gevonden behalve de overboekingen in Bryants bureaula. Een verandering van omgeving zou misschien haar hoofd leegmaken. Morgen kon ze verder gaan.

'Ik moet eerst even langs mijn kantoor. Over een paar uur?' Zoals zij Jace kende, had hij al een te-doen-lijstje gemaakt met de belangrijkste taken eerst, en met voor iedere taak een inschatting van de tijd die het zou kosten. Ze was benieuwd naar wat haar te wachten stond. Misschien zou het haar lukken. Als ze deze zaak snel tot een goed einde bracht, zou ze in ieder geval een deel van het geld hebben om Jace te betalen. Hoe moeilijk kon het zijn om te achterhalen waar die overboekingen terecht waren gekomen?

Kat pakte haar handtasje en haar aktetas en ging op weg naar de receptieruimte, waar een enorm stuk rotsgesteente met een diamantader een flink deel van de ruimte in beslag nam. Toen ze langs de receptie liep, hoorde ze de stemmen in een kantoor op de hoek geagiteerd schreeuwen. Geld kwijtraken had vaak dat effect op mensen.

Kat liep op haar tenen de hal door in de richting van Susans kantoor. Wankelend op haar hoge hakken probeerde ze een misstap en dus mogelijke ontdekking te voorkomen.

‘Dat meen je toch niet serieus?’ zei Susan. ‘De politie heeft al een hele lijst van fraudezaken waar ze mee bezig zijn. We hebben iemand nodig die zich helemaal concentreert op Liberty om het geld terug te krijgen. Denk je nou heus dat de politie Liberty bovenaan hun lijst zet?’

Maar om helemaal geen aangifte te doen?

‘Ze kunnen in ieder geval iets doen. Wat gaat Katerina doen als ze het geld vindt? Zij kan niets doen om het terug te krijgen.’

Van wie was die mannenstem? Kat herkende hem niet, hoewel de man haar duidelijk wel kende.

‘Misschien. Maar als zij eerst het opsporingswerk heeft gedaan, kunnen we de autoriteiten er daarna bij betrekken. Dat verkort het tijdspad en we voorkomen al dat juridische gedoe. Hoe meer tijd er verstrijkt, hoe minder kans we hebben om het geld terug te krijgen.’

‘Kom op, Susan, even serieus. *Carter & Partners* is niets meer dan een lullig tweemansbureautje.’

Wie de man ook was, Kat had nu al een hekel aan hem. En Susan had bovendien volledig onrealistische verwachtingen. Maar als ze op het punt stond van de zaak te worden afgehaald, dan wilde ze liever de eer aan zichzelf houden en zelf opstappen.

‘We verspillen onze tijd. Ze kan een zaak die zo complex is niet aan. Waarom ben je niet naar een van de grote accountants gegaan? Die hebben veel en veel meer mankracht dan zij. We hebben hier verdomme te maken met een internationale zaak. Katerina werkt alleen lokaal. De Grote Vier hebben in de hele wereld mensen die het geldspoor kunnen volgen.’

Kat ging nog wat dichterbij staan en spitte haar oren.

‘Ze wordt sterk aanbevolen, Nick. Zo lang als ik hier directeur ben, blijf ik niet lijdzaam afwachten totdat er iets gebeurt. Ik zorg zelf dat dingen gebeuren. Toen je me in dienst nam, zei je tegen me dat ik de leiding over het bedrijf zou krijgen zonder bemoeienis van de Raad van Bestuur en nu bemoei je je wel met hoe

ik het doe. Je moet me in deze zaak de vrije hand geven. Ik weet wat ik doe.'

Kat rekte haar nek. Nu kon ze wel zien wie er in de kamer was. Nick Racine, voorzitter van de Raad van Bestuur, stond in de deuropening, met zijn rug naar Kat toe. Hij stond met beide armen tegen de deurposten als een klein dier dat groter wilde lijken. Ongetwijfeld had Nick een beetje last van het kleinemannensyndroom. Ongeacht de hoeveelheid macht die hij had als voorzitter en zoon van de legendarische Morley Racine, medeoprichter van Liberty, was het toch zo dat hij nauwelijks een meter vijfenzestig lang was. Zijn pakken waren waarschijnlijk op maat gemaakt, niet zo zeer omdat hij er veel geld aan wilde uitgeven, maar uit noodzaak. Ze stond nu op nog geen drie meter van de deur. Als hij zich nu omdraaide, kon ze niet meer ongemerkt wegkomen.

'Dat was voordat er vijf miljard dollar in rook opging. Dat gebeurde onder jouw leiding, Susan. Natuurlijk maak ik me zorgen. Jij hebt het verdomme laten gebeuren!' Nick verhief zijn stem en sloeg met zijn vuist tegen de muur.

Plotseling hoorde ze achter zich een kuch. Ze was ontdekt! Kat schrok en verloor bijna haar evenwicht op haar hoge hakken.

Tegenover haar in de hal stond de conciërge, die met een mengeling van nieuwsgierigheid en vermaak naar haar keek, terwijl ze uit alle macht probeerde te blijven staan in een houding die wel iets weghad van een soort eenbenige krijger die aan yoga deed. Kat keek strak voor zich uit en keek de conciërge niet aan in de hoop dat hij niets zou zeggen wat de aandacht van Nick zou trekken. Die stond nog steeds in de deuropening. Ze wilde alleen weten wat ze over haar zeiden. Ze hervond haar evenwicht en keek weer richting de conciërge, maar die was nergens meer te zien. Haastig probeerde ze haar mobieltje te pakken. Ze kon net doen of ze was blijven staan om een oproep te beantwoorden als ze haar zagen staan.

Kat keek het kantoor in en zag Susan bij het raam staan. Ze stond met haar rug naar Nick toe met haar armen over elkaar; haar slanke figuur stak heel goed af tegen het donker buiten het raam op de tweeëntwintigste verdieping.

Susan draaide zich om en keek Nick aan. Haar stem verhief zich en er klonk een toon van wanhoop in door die Kat nog niet eerder had gehoord.

‘Nick, ik beloof je dat we het geld terugkrijgen. Geef me alleen wat ademruimte en een beetje...’

‘Ik wil verdomme geen beloftes meer van je horen, Susan. Ik wil uiterlijk volgende week vrijdag om deze tijd resultaten zien. Als het geld niet wordt gevonden, dan sta je op straat!’

Kat hapte naar adem. De deadline van dertig dagen die Susan haar had gegeven was al een hele uitdaging. Binnen een week Bryant én het geld vinden zonder dat er echte aanwijzingen waren was vrijwel onmogelijk, zelfs al werkte ze zeven dagen lang vierentwintig uur per dag.

Nick draaide zich abrupt om en liep het kantoor uit, zijn gezicht rood van woede. Kat liep met grote passen door de hal naar het bureau van de receptioniste, sloeg een dossiermap open en deed net alsof ze heel aandachtig de inhoud ervan bestudeerde; bij het omdraaien verstuurde ze bijna haar enkel. Kat ging recht staan en dwong zichzelf rustig te ademen. Ze keek even naar Nick. Hij wierp haar een blik toe van duidelijke minachting terwijl hij op de lift afstormde. Sommige dingen konden maar beter niet gezegd worden.

Ze maakte een aantekening voor zichzelf: *het geld zo snel als maar mogelijk was vinden!*

5

Om zes uur kwam Kat eindelijk aan bij haar kantoor. Ze liet haar blik even rusten op het kleine gouden naamplaatje waarop *Carter & Partners* stond in verweerde, zwarte letters.

In werkelijkheid had ze geen partner, tenzij je Harry Denton meetelde. Hij bemande het bureau op vrijwillige basis. Oom Harry verzon altijd excuses om even langs te lopen, dus had Kat bedacht dat ze hem net zo goed een officiële functie kon geven, zodat ze hem een beetje in de gaten kon houden. Nou, ja, semi-officieel dan.

Ze haalde diep adem en zwaaide de deur open.

‘Kat, waar ben jij de hele dag geweest? Heb je lang uitgeslapen of zoiets?’

Harry’s hese stem kwam van ergens onder het bureau vandaan. Ze keek erover heen en zag twee stevige benen in een soort overall die onder het bureau uitstaken.

‘Ik heb een nieuwe zaak. Wat ben je aan het doen?’

Harry kwam van onder het bureau vandaan, zijn kale hoofd glimmend van het zweet. Hij haalde een zakdoek uit het borstzakje van zijn overhemd en veegde zijn voorhoofd af.

‘Ik kijk de elektrische bedrading na. De computer doet het niet goed meer.’

‘Zal ik in plaats daarvan de technische dienst bellen?’

Als oom Harry tijd over had, dan betekende dat vaak dat hij dingen in de soep liet lopen; hij handelde namelijk eerst en dacht daarna pas na. Hoewel hij niet op de loonlijst stond, vond hij van zichzelf dat hij een deeltijdfunctie had als hoofd van het bureau, onderhoudsdeskundige en manusje-van-alles. Hij had flexibele werktijden, die hij combineerde met de uren die hij besteedde aan curling, bowling, de bridgeclub en werk in de tuin.

‘Dat kan natuurlijk ook,’ zei Harry en trok zichzelf omhoog. ‘Een nieuwe scheidingszaak?’

Nee, het is iets groots.' Kat veranderde van onderwerp. Hoe minder Harry wist, hoe beter. 'Hoe is het verder hier? Behalve de computer?'

'Behoorlijk druk, Kat. Maar ik kan het nog net aan.'

'Gaaf de telefoon zo vaak over dat hij van de haak valt?'

'Niet druk op die manier, maar ik moet alle documenten opnieuw archiveren. Je hebt hier geen systeem, Kat. Ik kan niets vinden. ' Harry wees naar de metalen archiefkasten die een erfenis waren van de vorige huurder: een tandarts. 'En de gootsteen is verstopt. Het is maar goed dat die telefoon niet gaat. Er gebeurt al veel te veel.'

Kat zuchtte. Het laatste waar ze behoefte aan had was onvindbare dossiermappen. Harry archiveerde nooit op de gebruikelijke wijze.

'O, ja, die vent heeft weer gebeld. Hij wil je volgens mij heel graag spreken en hij klinkt aardig. Misschien moet je maar met hem uitgaan.'

Waarom waren het altijd de verkeerde mannen die achter haar aanzaten? Die zogenaamde aanbidders was medewerker van een incassobureau dat dreigde haar te ontmaskeren vanwege haar te grote schulden als ze niet betaalde. Het zou een absolute ramp zijn als ze de creditcards waarop ze bijna het maximumbedrag in het rood stond niet meer kon gebruiken.

'Goed, ik bel hem morgen.' Oom Harry moest eens weten. Forensisch accountants die niet eens hun eigen financiën konden regelen, kregen niet gauw nieuwe opdrachtgevers. Ze had haar laatste zaak, de Bingo-zaak, al een maand geleden afgesloten. Kat had eigenlijk op het punt gestaan haar bureau op te heffen toen Susan Sullivan plots belde. Haar bankrekening was net zo jammerlijk leeg als haar koelkast. Carter & Partners was helemaal blut.

'Je kunt hem maar beter gauw bellen, Kat. Zo'n man blijft niet achter je aanzitten.'

Als dat eens waar was.

Harry had in een opzicht gelijk – ze moest haar schulden crisis onder ogen zien en een oplossing vinden. Het was het advies dat ze zelf altijd aan haar cliënten gaf. Maar dat betekende dat ze

moest toegeven dat ze een mislukkeling was en daar was ze nog niet aan toe.

Waarschijnlijk kon ze de bloedhonden van de incassobureaus nog wel een week langer van zich afhouden. Ze zou de Liberty-zaak snel oplossen, haar honorarium opstrijken, en weer uit de rode cijfers raken.

‘Je wordt er ook niet jonger op. Is er eens een vent die iets in je ziet en dan laat je hem links liggen!’

‘Ja hoor.’ Ze was in de dertig maar oom Harry presteerde het nog steeds haar toe te spreken als een klein kind.

‘Kat, waarom zitten Buddy en Tabby hier nog steeds?’

Ze had een smoesje kunnen bedenken waarom haar bank en haar andere meubels in haar kantoor stonden, maar een reden bedenken waarom haar twee katten ook in het kantoor verbleven, was wat moeilijker.

‘Ik was zo vaak op kantoor en ze zaten maar alleen thuis. Dit is een beetje vakantie voor ze.’

Daar nam oom Harry kennelijk genoeg mee.

‘Wil je ze trouwens even eten geven? Het staat in de keuken.’

‘Geen probleem. Trouwens, Kat, ik heb dat jaarverslag van Liberty gelezen dat je op je bureau hebt laten liggen. Ik wed dat je niet wist dat ik aandeelhouder ben.’

Dat wist ze inderdaad niet. Nog een dilemma. Pas als Susan een persbericht zou laten uitgaan, zou Harry te weten komen wat er aan de hand was. Anders zou ze het vertrouwen van haar opdrachtgever beschamen. Maar als ze Harry niet vertelde over Liberty, dan had ze niet zijn beste belangen op het oog. Wat moest ze doen?

‘Iets interessants te weten gekomen?’

‘Niets dat ik niet al wist, tenzij je het hebt over hun gigantische groei. Dat is natuurlijk waarom ik überhaupt ben gaan investeren. Ik heb dit jaar enorm veel winst gemaakt. Heb je die nieuwe zaak bij Liberty?’

‘Ja.’ Ze bereidde zich voor op de onvermijdelijke volgende vraag toen Harry’s zelfvoldane gezichtsuitdrukking verdween.

‘Waar gaat het dan om? Handelen met voorkennis? Fail-lissement?’

‘Je zult moeten wachten op het persbericht van maandag.’ Als er al een persbericht kwam. ‘Je weet waarom die maatschappijen me inhuren. Er is fraude vastgesteld. Ik kan je er verder niets over vertellen, maar de aandelen gaan waarschijnlijk sterk naar beneden na het persbericht van maandagmorgen, dus je zult wel een deel van je winst kwijtraken.’

Nadat Harry de katten te eten had gegeven en naar huis was gegaan, liep Kat de keuken in en keek wat er nog was. Ze moest het doen met een zak magnetronpopcorn en een zakje oude aanmaakkoffie.

Ze ging achter haar bureau zitten en maakte haar tas leeg. De documenten legde ze in stapeltjes op het bureau terwijl ze haar popcorn opat. Ze keek naar de stapels. Wat zag ze over het hoofd? Als CFO had Bryant toegang gehad tot de meest geheime en gevoelige informatie. Banken hadden vast over geen van zijn opdrachten vragen gesteld. Toch was ze verbaasd over de brutale wijze waarop de misdaad was begaan. Geen gecompliceerd web van transacties met valse facturen, offshore entiteiten of financiële handelingen die buiten de balans waren gehouden.

Nee, deze fraude was uitgevoerd door middel van drie simpele bankoverschrijvingen, en niemand had eraan gedacht aan de bel te trekken. Tenslotte had Bryant ervoor getekend. Het leek allemaal te voor de hand liggend. Waarom had Bryant de uitgeprinte overboekingen achtergelaten in zijn bureaula, waar die gemakkelijk konden worden gevonden? En hoe kon fraude op zo’n kolossale schaal twee dagen lang onontdekt blijven?

Buiten werd het donker terwijl de regen zachtjes tegen de kamerhoge ruiten tikte; door de regen werden de lichten in Coal Harbor vage strepen. Ze nam slokjes koude koffie en gooide de lege popcornzak in de prullenbak. Waarom moest elk voordeel ook weer een nadeel hebben? Ze had haar grootste zaak ooit binnengehaald, maar dezelfde dag nog ontdekt dat het bedrijf bijna bankroet was. Zij en Jace hadden een huis gekocht tegen een afbraakprijs, maar ze kon het niet betalen.

Kat ging heel nauwkeurig door de laatste dikke stapel bankafschriften en zocht naar een patroon. Bij fraudeurs die van plan waren op gigantische schaal de zaak te belazeren, was het

gebruikelijk dat ze eerst op kleinere schaal transacties deden. Als Bryant dat had gedaan en slordig was geweest, dan kon ze daar misschien iets mee. Maar na vier uur had ze alleen maar bereikt dat ze enorme hoofdpijn en vermoeide ogen had.

Kat keek naar de lijst met openstaande aandelenopties. Eén naam viel haar op. In zijn tien jaar als CFO had Bryant een groot aantal aandelenopties bij elkaar verzameld, meer nog zelfs dan Susan in haar korte loopbaan als CEO. Interessant genoeg had hij zijn optierecht nooit uitgeoefend, hoewel dat wel had gekund en hoewel dat hem ook geld zou hebben opgeleverd. Kat maakte een snelle berekening. Tegen de slotkoers van die dag waren zijn opties liefst 322 miljoen dollar waard. Er klopte iets niet.

Hoeveel geld had één enkele persoon nodig? Waarom zou Bryant voor vijf miljard frauderen en tegelijk 322 miljoen op tafel laten liggen?